

Péter Gábor, az igazi mártír

2018 november 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Magyar tragédia három tételben.

Péter Gábor, a könyvtáros, Kardos György, a könyvkiadó, Janikovszky Béla, az orvos. Az állambiztonság egykori rettegett urai és megkínzott, tönkretett, megalázott áldozatuk találkozása. Magyar tragédia három tételben. A kommunista diktatúra áldozatainak emlékére.

1.

„Melyik könyvet tetszett mondani?” – *alacsony, mosolytalan figura állt a pult mögött, az arca valahogy ismerős volt az írónak, akit amúgy senki sem nevezett írónak, hiszen szénlapátolóként tengődött napról-napra, és egyetlen művét sem adták ki soha. Nézte a könyvtáros mosolytalan képét, aztán megremegett, elbőbb a keze, aztán a szíve is belerezdült, visszatért az a régóta ismert nyomás, mint amikor a régi történetek boszorkányai ráülnek álmában az ember mellkasára, hogy ne kapjon levegőt.*

„Melyik könyvet tetszett mondani?” – *ezt a hangot hallotta már valahol, egészen pontosan 1951 februárjában, az Andrássy 60. alatt, csak akkor durvább volt, sokkal keményebb, otromba stílusával mintegy megelőlegezte azt a brutális verést, amelybe legjobb barátja még ott lent, még ott lent belehalt, amit csak utólag tudott meg, jóval később, hiszen sohasem találkoztak többé. A fivére volt, nem is a barátja, hiszen utóbbi nem tár fel semmit abból, amit egymás iránt éreztek, együtt nőttek fel, majd éltek túl a második világháborút, végig vigyázva arra, hogy legalább a másik megmaradjon embernek, hogy legalább belele megmaradjon valami.*

Az író túlélte a kínzást, a későbbi könyvtáros és pribékjei vallatását, és végül aláírta azt a százszorososan átdolgozott, továbbcsiszolt Vallomást, aminek minden egyes betűje hazugság volt. Fél év alatt sikerült megtörni, végül rávallott barátjára és sógorára is, utóbbi ki bánja, éppen ő, felesége bátyja dobta fel őket, gyávaságból, győlöletből, irigységből, sohasem tudta miért, de elbőbbit, azt, hogy fivérét, testvérét elárulta, sohasem bocsátotta meg magának.

Azóta tengett-lengett a világban, hogy kiszabadult, elmaradt a pezsgődurranás, semmit sem érzett, semmi sem változott, mert szabadságát, életét már sohasem kapta vissza. Felesége még fogsága idején elvált tőle, egykor volt cimborái, ismerősei mind kerülték, senki sem akart egy megfigyelt, megbélyegzett emberrel találkozni, akiről a BM azt terjesztette: ügynök. Nem kezdett inni, nem tette meg ezt a szívességet ezeknek, tartotta magát, fizikai munkásként dolgozott, ezen felül majd minden hajnalban tornázott, próbálta túlélni az életet. Lapátolta a szöveget, hallgatott és várt. Hátha történik valami. Hátha kiönt a Duna és elmossa ezt a mocskos világot.

„Melyik könyvet tetszett mondani?” – *kérdezte a bajuszától megszabadult egykori szabósegéd, és ő nem tudott mit mondani. Már nem is emlékezett, mit szeretett volna kivenni. Mit lehetett egyáltalán kikölcsönözni? Nyilván nem az 1984-re gondolt. Végül nem szólt semmit, kilépett az utcára, és otthagytta őt. Órákkal később már azt kérdezte magától, vajon miért nem fojtotta meg?*

2.

Tíz évvel később fejezte be első és utolsó regényét, amelyhez foghatót keveset írtak magyar nyelven. Egy szó sem szerepelt benne az ÁVH bűneiről, a diktatúra végtelen aljasságáról, az emberek csontjaiból a vélt kiszippantó rendszerről. Teljesen másról szólt és mégis arról. Valahogy átment néhány szövegről, pár kapuőrön, és végül eljutott a Magvet Kiadó mindenható vezetőjének asztaláig. A mélyen tisztelt elvtárs behívta az író egy elbeszélgetésre. Konyakkal kínálta, majd azt mondta: „Maga teljesen hülyének néz minket. A regénye zseniális, komolyan, ennél csak rosszabbakat adtam ki idén. De el fog tenni a süllyesztőben. Ugye nem gondolta, hogy ez megjelenhet? Ugye nem gondolta, hogy nem nézek utána, kicsoda maga?”

Az elvtárs barátságos volt, mintha nem is az az ember lett volna, aki a negyvenes évek második felétől elvtársai tömegét végeztette ki, keverte bele különböző légbőlkapott regényszerű kémügyekbe, mintha nem is az az ember lett volna, aki egy letartóztatott, manipulálható nőből házi szeretőt kreált. Búcsúzásul régi vágású úriemberként még megkínálta konyakkal az író, aki nem fogadta el. A Magvet ura ekkor mélyen áldozata szemébe nézett, sokáig, nagyon sokáig, de nem mondott semmit. Győzött. Ehhez nem volt szüksége szavakra.

Az író késő délutánig magába roskadva ült egy padon, önmagát okolta, hogyan lehetett ilyen ostoba, hogy hihetett ebben az egészben. Abban, hogyha titkos nyelven ír, akkor kiadják. Hogy a zsenialitást végül el kell ismerni –

hirtelen naiv kölyöknek látta magát, ugyanannak a suhancnak, aki a negyvenes évek végén azt hitte, van értelme fellázadni egy embertelen diktatúra ellen. Volt?

3.

Nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy a Magvet urának igaza volt. Gyűzött, meg veszített. Ismét visszatért a szívremegés, és most már a következő napokban sem múlt el. Izzadt, szédült, rettenetes állapotba került, alig bírta már a szénlapátolást, és csak azért nem rúgták ki, mert a kis-főnök kedvelte. Nem tehetett mást, elment orvoshoz. És ekkor jött a regényszerű rész, ekkor jött az a pillanat, ami már neki is sok volt, amit ép ésszel nem lehetett elviselni. A könyvtárhoz képest a fehér köpenyes alakot azonnal felismerte. Volt az, aki 1951 telén közel hajolt hozzá, ott lent, ott a pincében, majd az arcába nevetett: „Neked véged.” Neked – hiszen mindig tegezték ket.

Ez az orvostól lett állambiztonsági tiszt nem üvöltözött, ahogyan a kifehérített magvetésnek később a szavakra, ennek a haragra nem volt szüksége, anélkül is elboldogult. Azzal a kis nyomorult, bajszos szabósegéddel szemben végig higgadtan viselkedett a terror idején. Szépen, pontosan – ahogyan a csillag halad az égen – írta meg azt a koncepciós ügyet, amelybe végül tizenhat vádlottat belekevertek, amelynek végén hét ember ástak el a földbe, és csupán egyetlen egyet – a sógorát – engedtek el.

Az orvos még most is felismerte. Nem is titkolta. Kiemelkedő arcmemóriája lehetett, hiszen korábban sohasem látták egymást, az elmúlt években egyszer sem kereste fel a rendelését, sohasem volt beteg. „Maga az?” – kérdezte a rókakép?, már jócskán megöregedett egykori tiszt, és szenttelenül nézte az író. Ez a pillanat örökre belé fagyott. Mint egy szocreál festmény.

Kisétált onnan is.

Kisfőnöke két nappal később jelentette be a rendőrségen, hogy az író nem jár be dolgozni, pedig a többi lump alaktól eltérően mindig megbízható ember volt. A kötelességtudó hatóság – szolgálunk és védünk – feltörte az alagsori lakás ajtaját, ott találtak rá, kopott, bicebóca íróasztala mögött. Az elhagyott papírhalm teteyén itt-ott megszáradt vízcseppek hevertek. Senki sem vette észre, ahogyan az sem érdekelt senkit, mi lesz a dolgaival. Elsként a regénye végezte a ház elhagyott kukában, aztán a versei, végül az a néhány tárgy, ami megmaradt utána, és nem vette át az antikvárius.

Megtörtént az utolsó mozdulat: kitörölték az embert a történelemből, zseniális regényével együtt, amelyet most már sohasem olvashat el senki sem. Aki könnyfakasztó végszót vár, csalódnia kell. Ennek a történetnek nincsen megrendítő utolsó mondata.

A kommunista és minden diktatúra névtelen áldozatainak. A publicisztikában szereplő könyvtárost Péter Gáborról, a Magvet vezetőjét Kardos Györgyről, az orvost Janikovszky Béláról mintáztam.

Fotó: MTI

Mező Gábor - www.pestisracok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számítás, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló